Robert LAZU

Divina com. Medi@

Capitolul I
Cyber-fantasma din clubul FumP

Îşi dădu seama că jointul era mai puternic decat tot ce incercase vreodată. Simţi nevoia să se aşeze. Dar unde? Privi in jur cu sentimentul tot mai apăsător că trăieşte un vis halucinant. Luminile laserelor desenau figuri fulgerătoare pe chipurile extatice ale dansatorilor. Pădurea mainilor ridicate, beţia sunetului şi a luminii, agitaţia dansului dezlănţuit nu-i ofereau nici cea mai mică şansă de a descoperi vreun loc ferit. Fiecare centimetru era saturat de trupuri scufundate in fumul strălucitor ale cărui unduiri inchipuiau valuri albastre incununate cu o spumă verde-smaragd. Căutand disperat o scăpare văzu, pentru prima dată, fantasma.

Se ridica deasupra intregii săli precum ciuperca unei explozii nucleare asupra ţinuturilor devastate. Avea un chip rece, conturat din lumini ionizate, o privire dominatoare şi o frumuseţe crudă, menită să producă suferinţă. Pe obraji i se intretăiau mii de firişoare luminoase in timp ce ochii străluceau mocnit, ca doi tăciuni, coloraţi in culorile curcubeului. Era exact ca şi cum toate flashurile lansate la secundă prin fantele inguste ale instalaţiilor s-ar fi impletit intr-o ţesătură fină in pupilele creaturii. Gatul prelung şi oceanul de raze care-i impodobeau chipul ii dădeau o infăţişare volatilă. Oricat ai fi vrut să o fixezi cu privirea spre a ţi-o reaminti oarecand nu ai fi reuşit niciodată. Milioane de şerpi fosforescenţi se intalneau unindu-se şi incercand totodată să se smulgă din formula acestui chip halucinant. Cand spectrul işi intorcea capul deasupra sălii, aproape de tavanul inalt, părul luminos se mişca alcătuind cu varfurile firelor şiruri de cuvinte neinţelese. Atras – deşi deopotrivă uluit şi ingrozit – de viziune, Max fixa hipnotizat şirurile nesfarşite de cuvinte. Işi dădu seama că erau semne străvechi, grafeme asemănătoare celor din manualul de limbă sanskrită. Privea fără să clipească, tarat de curentul dansatorilor dezlănţuiţi in mijlocul căruia căuta să-şi găsească echilibrul. Muzica se estompa in timp ce concentrarea sa asupra acelor şiruri telegrafice creştea nemăsurat. Simţi cum pătrunde in vechi incantaţii, blesteme cutremurătoare menite să clatine crugul lumii intregi. O

groază care ii ingheţa şira spinării se revărsă, nestăvilită, asupra-i. Dar asta nu era nimic. Simţi cu adevărat ce inseamnă frica atunci cand ea il privi.

Işi roti incet capul spre el fixandu-l cu ochii săi multicolori. Firele de păr se regrupară in noi şi noi incantaţii, mişcandu-se asemenea unor şerpi antrenaţi in stranii dansuri hipnotice. Intreaga coroană capilară se transformă intr-o valvătaie in mijlocul căreia se desluşeau litere incandescente de foc. Simţi cum toate acele cuvinte erau transferate printr-o magistrală a cărei viteză depăşea orice inchipuire in creierul său incins de joint. Indrăzni să se mişte pentru prima dată. Scutură puternic din cap, dintr-o parte in alta, strangand ochii energic. Acolo era campul de luptă. Ochii. Erau singura graniţă ce stăvilea posesiunea. Deşi nu inţelegea acele cuvinte intuia că ele nu trebuiau să-l pătrundă, să-i cotropească creierii şi sufletul. Cu o mişcare bruscă, contorsionată, se aruncă in lateral plonjand fără ezitare printre dansatorii dezlănţuiţi. Işi simţi căderea ca pe o mişcare in care corpul, configurat dintr-o masă imensă de particule minuscule, incepu să se deplaseze in direcţia dictată de rămăşiţele propriei voinţe turmentate abia la cateva secunde după ce lăuntrul său zbuciumat porni in direcţia descendentă. Contactul cu podeaua lucioasă de carbon veni ca o binecuvantare. Mulţimea din jur il proteja de privirea ingrozitorului spectru. Se ghemui intre picioarele dansatorilor frenetici şi incercă să gandească ţinandu-şi capul strans in palme. Işi căuta, cu ultimele resturi de luciditate, scăparea. Deşi jointul ii transformase creierul intr-o oală sub presiune, intuia o putere, dincolo de celulele sale neuronale, care il putea salva. După cateva minute prelungi deschise ochii răsucindu-se spre dreapta. Se simţea privit.

Un copil apărut de nu se ştie unde stătea nemişcat urmărindu-l. Ochii mari, căprui, faţa albă, trăsăturile serioase, părul castaniu din care se desprindeau caţiva carlionţi ce-i atarnau rebeli deasupra frunţii, de fapt intreaga infăţişare a puştiului ii transmiteau un sentiment liniştitor. Il contraria doar atemporalitatea acestuia. Ştia că este un copil, dar unul surprinzător de matur, impărtăşind ceva din aerul unui bătran inţelept dintr-o acuarelă de Ma Lin. Desculţ, imbrăcat simplu, cu o pereche de jeanşi deasupra cărora purta o cămaşă de panză albă legată cu un şnur auriu la gat, părea o fiinţă din altă lume. Nimic din jur nu putea să-l atingă, să-l tulbure. Dansatorii il ocoleau

inexplicabil, in ciuda dansului trance care le adormise simţurile intr-atat incat nu mai percepeau nimic, nici măcar izbiturile trupurilor moi, gelatinoase, de meduze prinse in valtoarea furtunii. Cu o voce subţire, clară, ii spuse atat: „Urmează-mă”. Max prinse ezitant mana fină a băieţelului al cărui zambet il convinse că are de-a face cu un prieten. Se ridică incet, dar rămase ghemuit de teama spectrului luminiscent; cu paşi ezitanţi porni pe urmele micii sale călăuze. Nu avea curajul să ridice privirea fixand cu obstinaţie podeaua lucioasă. După caţiva paşi simţi cum bajbaie cu mana in gol. Ridicand privirea constată stupefiat că puştiul dispăruse la fel de imprevizibil cum apăruse. Dar acum ieşirea din labirintul arenei ii apăru in faţa ochilor cu toată claritatea. Inaintea lui se intindea acea parte a sălii unde grupuri răzleţe consumau băuturi sofisticate, invăluiţi in tentaculele aburilor narcotici, in imediata apropiere a garderobei şi toaletelor. Era locul unde se făcea „incălzirea”, cum obişnuia să spună Eddy B. Inainte de a trece prin uşa care se deschise, silenţioasă, sub comanda invizibilă a fasciculului opto-electronic, mai privi o dată fantasma cybernetică. Era acolo, rotindu-şi furioasă privirea in toate direcţiile. Il căuta pe el, Max, Maximus Montague.

Nimeri in baia fetelor. Cateva tinere işi fardau chipurile marcate de efectele jointurilor. Nu-l privi niciuna. In atmosfera clubului FumP era ceva obişnuit ca unii dintre clienţi să confunde toaletele destinate bărbaţilor cu cele ale femeilor. Şi invers. Singurul moment cand ii acordară ceva mai multă atenţie fu atunci cand ridică brusc geamul-ghilotină. Sări. Marginea pantofului stang rămase pentru o clipă prinsă de rama geamului, făcandu-l să ţopăie intr-un singur picior bătand aerul cu braţele spre a-şi căuta echilibrul. Cand işi eliberă membrul captiv se poticni parcurgand caţiva paşi cu capul inainte. Genunchiul drept impiedică prăbuşirea. Se ridică simţind o durere surdă, usturătoare, pe care reuşi să o ignore avantandu-se intr-un sprint frenetic. Coti brusc la dreapta. Ajuns in aleea Dawson frica il cuprinse din nou. După caţiva metri se opri lipindu-se cu spatele de zid. Gafaia sălbatic. Dacă il va urmări? Dacă işi va trimite acoliţii după el? Şocat de grozăvia gandurilor sale se lăsă pe vine frecandu-şi fruntea şi tamplele. Işi cuprinse capul in palme şi stătu aşa cateva clipe prelungi. Cine? De ce să-l urmărească? Ce acoliţi? Ce se intampla cu el? O senzaţie de vomă tot mai consistentă urcă din stomac spre gura-i mai uscată decat pustiul Llano Estacado. Privi cu ochi tulburi maşinile de pe strada

Chapel Hill, spre care dădea artera din spatele clubului, unde incă mai stătea ghemuit. Trebuia să schimbe ceva. Se ridică in picioare cu un gest hotărat, ca şi cum ar fi dorit să anuleze dintr-o singură mişcare efectele drogului. Incercă să meargă cu pas egal, cat mai degajat. Cand işi dădu seama că cimentul pe care călca, zidurile, stalpii şi tot ceea ce-l inconjura pendula in largi valuri in jurul său, realiză că lungul extaz abia incepuse. Tremura din tot corpul. Cu o şi mai mare hotărare bătu aerul cu mainile alungand stoluri de lilieci nevăzuţi. Işi scutură din nou capul cu violenţă aşa cum făcuse in inima arenei de dans. Clătinandu-se ajunse pe Chapel Hill, in apropierea parcării de langă restaurantul chinezesc. Simţi ceva straniu, ca şi cum o parte din făptura sa interioară s-ar fi trezit şi ar fi luptat din răsputeri să-l smulgă de sub efectele jointului. Degeaba. Doza fusese uriaşă. Cum de se intamplase aşa? Jim Ţepuşă, furnizorul obişnuit, era cunoscut pentru zgarcenia sa in privinţa dozelor. Mai bine şi-ar fi tăiat o mană decat să vandă ceva „substanţă” in plus vreunui client. Şi totuşi se intamplase...

Drumul din acea noapte a fost lung. Se temea să oprească un taxi după ce văzu un şofer care, ingrozitor lucru, părea a avea in loc de ochi doi tăciuni aprinşi, incandescenţi, asemenea fantasmei. Dacă acoliţii ii intindeau o cursa? Care acoliţi? Cu asemenea intrebări in minte rătăci ore intregi pe drumuri dosnice, sărind garduri şi străbătand terenurile de golf din apropierea şoselei 751. Cădea şi se ridica ca şi cum un arc bine răsucit il obliga să meargă inainte, fără să se oprească, cu paşi sacadaţi, egali. Se şi rătăci de cateva ori, insă acel dublu treaz din lăuntrul său il călăuzi fără greş, scoţandu-l chiar in faţa benzinăriei Handee Hugo. Ultima bucată a traseului era limpede. După calculele sale erau cam 24-25 kilometri de la club pană in zona rezidenţială „Church Farm”. De la benzinărie mai avea de parcurs doar doi. Cand zorii mijiră simţi cum spaima din suflet incepe să-şi piardă puterea. Propriul chip, care pană in acel moment rămase crispat, exact ca in clipa cand intalnise privirea spectrului ce incercase să-i inoculeze in inimă acele incantaţii ingrozitoare, i se destinse. Işi rotunji buzele in forma unui zambet larg. Repetă gestul. In timpul acestor exerciţii de mimică facială văzu strada izbăvitoare – Joshua Glenn - unde locuinţa mătuşii sale il aştepta cu lumina de veghe aprinsă. Insă mai văzu ceva. Neaşteptat. Un tanăr, sprijinit de peretele lateral al dulapului metalic unde se aflau, aliniate, căsuţele poştale. O prezenţă neobişnuită pentru ora şi

locul acela, intr-o zonă rezidenţială de clasă medie, liniştită, unde toţi ii cunoşteau pe toţi. Nemişcat ca o statuie, cu gluga trasă deasupra capului, ţinandu-şi ambele maini ascunse in buzunarele largi părea că doarme intr-o neverosimilă poziţie verticală. Frica se instăpani din nou asupra sufletului său tulburat. Nu indrăznea să facă nici cea mai uşoară mişcare. Două lacrimi izvorate din ochii ce uitară să clipească i se prelinseră pe chipul crispat. Nu inţelegea nimic. Va fi oare capturat? Franturi din dialogurile sale cu Moira, cu Anselm, cu Vladimir se combinau intr-un vartej ce se ridica tumultuos din ungherele memoriei sale adanci. Ceva ca un soi de rugăciune (către cine?) se iscă in mintea sa cerşind ajutor. Spera ca o maşină, un vecin sau măcar o pisică să treacă prin preajmă spulberandu-i angoasa. De această dată il ajutară propriile limite fizice. Corpul inţepenit nu-i mai asculta comenzile. Obosit, alunecă in genunchi. Rămase cateva clipe astfel, apoi incepu să spere că va depăşi, din nou, marea spaimă. O adiere de vant ii răcori fruntea umezită de transpiraţia rece. Brusc, se ridică. Bunul său prieten, acel misterios, de nenumit dublu interior il impinse ca un arc. Fără să mai gandească nimic porni. Cu un curaj nebun, pe care credea că-l epuizase in incercarea sa de a scăpa de spectrul din clubul FumP, trecu pe langă strania prezenţă. Preţ de o clipă se simţi stupid. Un singur gest al Pelerinului ii arătă că se inşelase. Exact in momentul cand il depăşea, acesta se intoarse şi rosti cu o voce inceată, fără accent, şapte cuvinte: „Domnule, aveţi un mesaj. Veţi vedea nevăzutul”. Cu o mişcare uşoară ii atinse fruntea apoi se intoarse şi dispăru după primul colţ. Max continuă să meargă inerţial, alb de spaimă, golit de ganduri, revăzand pe ecranul interior al propriei imaginaţii un singur lucru: mişcarea necunoscutului care intindea mana spre a-i atinge fruntea. In mii de reluări, iar şi iar, aceeaşi succesiune de imagini. Atat. Nu-şi va aminti niciodată cum intrase in casă.

Capitolul II

Divina com.medi@

* Pro-Scris 2-3 / 2009

* Pro-Ton

Autor:

Mar, 23/06/2009 - 21:35 | Robert Lazu

(continuare a capitolului 1: Cyber-fantasma din clubul FumP)

Capitolul II
PRIMUL VIS. MESAJUL

Adormi îmbrăcat. Navigând în oceanul viselor i se părea că sunetele muzicii din clubul FumP răzbat continuu inundându-l. Vedea luminile laserelor mişcându-se ritmic şi desenând personaje indescifrabile. Îi plăcea să privească frenezia dansatorilor ce-şi legănau mâinile avântate spre tavanul nedesluşit al arenei. Efectele luminoase îi captau atenţia fascinându-l. Coşmarul începu în momentul în care urmări liniile fotonice şerpuitoare până la sursa lor. Emisfera luminoasă din mijlocul sălii era, de fapt, creştetul giganticei fantasme. Îl căuta cu privirea. Nu avea nici o îndoială: el, Maximus Montague, era ţinta. De o frumuseţe sălbatică, chipul spectrului era acum colorat puternic în roşu. Un roşu strident, obositor, străbătut când şi când de linii galben-portocalii, incandescente. Îşi dădu seama că mâinile dansatorilor erau, de fapt, înlănţuite de fulgerele laserelor. Unite în semne misterioase figurau neîncetat descântecele care-l îngroziră de la prima vedere. Frica sa ajunse la paroxism atunci când înţelese că nu putea face nimic. Nu putea să se arunce la pământ, nu putea să-şi scuture capul sau să se întoarcă. Nici să închidă ochii. Pentru că nu mai avea un corp căruia să-i transmită asemenea comenzi. Visul nu-i oferea acest privilegiu. Era ca şi cum o uriaşă panoramă se deschidea în faţa unor ochi fără pupilă, fără iris, fără contur. Pur şi simplu vedea. El însuşi era privirea.

În mijlocul angoasei veni, neaşteptată, izbăvirea. Deasupra întregii privelişti se ivi - a doua oară - copilul care-l călăuzise spre ieşirea din club. Acelaşi chip inocent, atemporal, îl privea dominând haosul clubului. O simplă atingere a mânii sale micuţe îl eliberă de coşmar.

Când se trezi nu-i veni să creadă. Dormea de aproape trei zile, fără nici o concesie faţă de nevoile fireşti ale organismului. Se repezi la toaletă sub

impulsul necesităţii. Simţi o uşoară ameţeală care îl domina tulburându-i vederea. În partea stângă a câmpului său vizual dansau mii de steluţe albe, exact ca în zilele când lucra în exces. Se aşeză pe marginea vanei căutând să-şi recapete o stare cât mai echilibrată. Privi în jur recapitulând ordinea obiectelor. Se umplu de prezenţa banalităţii, a umilelor ustensile domestice ce mobilau încăperea igienică. După un răstimp se ridică şi merse spre duş. Se lăsă biciuit prelung de undele răcoritoare. Potrivi cu grijă temperatura, cât mai apropiată de starea călduţă a apei, aşa cum îi plăcea dintotdeauna. Niciodată nu fusese un prieten al temperaturilor ridicate; prefera iarna, eventual toamna, dar nu vara; nu mânca decât hrană rece. Nici la duş nu făcea o excepţie. Nu suporta băile fierbinţi, iar ideea de saună îi provoca frisoane de dezgust. După un sfert de oră petrecut sub jeturile apei văratice, dispoziţia optimistă din zilele bune ale copilăriei părea că devine din nou o constantă a stării sale de spirit. Dar nu a fost să fie aşa.

În faţa oglinzii amintirile proaspete năvăliră din nou asupra sa. Când se privi simţi cum sângele începe să-i palpite năvalnic în vene. Undeva, în interiorul urechii drepte, auzi cu limpezime zgomotul pulsului înnebunit. Buzele i se subţiară strângându-se deasupra dinţilor care se încleştară spontan. Ochii încetară să clipească devenind ferestrele pe care o privire fixă şi uluită le străbătea lipindu-se de imaginea propriului chip reflectat în oglindă. Privirile-i ţintuiau, înmărmurite, centrul frunţii sale înalte. Aici, chiar aici, trona lipit un mic sticker scrijelit cu câteva cifre care-şi ascundeau cu încăpăţânare înţelesul. Memoria începu să-şi reverse conţinutul în conştientul asaltat de faptul extraordinar. Imaginea necunoscutului, apoi vocea incoloră care l-a anunţat că este destinatarul unui mesaj, în final atingerea neverosimilă. Acum totul era dureros de clar. Peregrinul anonim era cel care-i lipise pe frunte acel sticker.

Întinse degetele atingându-l cu teamă. Un corp alogen lipit pe o mică parte a făpturii sale răvăşite. Pipăind cu atenţie îşi dădu seama că poate fi dezlipit. Îl smulse fără ezitare, ca şi cum ar fi desprins o căpuşă din culcuşul său parazit. Apoi, cu un gest atent, îl lipi pe un colţ al oglinzii. Mări intensitatea luminii. Examină cu atenţie stickerul. O bucăţică de plastic rezistent, moale, transparentă. Pe ea fix 7 semne. Tot 7. Negre. Cifre inteligibile. Dar care alăturate sfidau capacitatea sa de înţelegere: 13071917. Atât şi nimic mai

mult. Ce fel de hieroglifă putea fi asta? Întrebarea îl tulbura la fel de puternic ca şi reamintirea vocii care-i transmise, fără intonaţii, mesajul. Simţi din nou lacrimile care îi curgeau pe obraji, strălucind ca două linii cristaline pe chipul său impasibil, pietrificat.